

Ján Adamus

5. nedeľa v období „cez rok“ – v roku B

Keď Ježiš vyšiel z Kafarnaumskej synagógy, vošiel s Jakubom a Jánom do Šimonovho a Ondrejovho domu. Šimonova testiná ležala v horúčke. Hneď mu povedali o nej. Pristúpil k nej, chytil ju za ruku a zdvihol. Horúčka ju opustila a ona ich obsluhovala. Keď sa zvečerilo, po západe slnka, prinášali k nemu...

Mk 1, 29-39

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Iste ste boli svedkami toho, že keď sa kdesi konalo dajaké významné podujatie ako ľudia neváhali stáť nekonečné rady na vstupenky, a potom cestovať dlhé kilometre, len aby sa akcie mohli zúčastniť. Neváhali vyhodit veľké peniaze, častokrát si brať dovolenky a obetovať veľa drahocenného času, len aby sa im splnila ich túžba vidieť speváka, športový zápas, kultúrne predstavenie či spoločenskú udalosť.

Dnešné evanjelium opisuje podobnú situáciu v súvislosti s Ježišom, ktorý v Kafarnaume uzdravil dvoch ľudí. Najskôr posadnutého zlým duchom v synagóge, a potom Petrovu svokru. Správa o tom sa rozšírila rýchlosťou blesku, čo ľudia využili tak, že prinášali k nemu chorých a posadnutých diablom. A hoci mnohých uzdravil, nešlo mu o to, aby zbieral dôkazy o svojom božskom pôvode, ale o to, aby im preukázal milosrdenstvo a lásku. Ľudia práve tým mali spoznať, že nastali nové časy, lebo každému venoval svoju pozornosť, pričom v ňom našiel dobrotu a útechu.

Ľudia neradi opúšťali okolo polnoci Petrov dom, aby sa tam po krátkom spánku opäť objavili. Ježiš však na svitaní odišiel nepozorovane do samoty a dlho sa modlil. Učenci už boli nervózni, keď videli masy ľudí a jeho nikde. Zmýšľali ľudsky, keď boli presvedčení, že nemôže prepásť takú príležitosť a urobiť si dobrú reklamu. A tak sa ho vydali hľadať, pričom ho našli ponoreného do tichej modlitby, do úplne iného sveta, a akoby trochu vyčítavo mu hovoria: *Všetci Ťa hľadajú*. Kristus sa vracia z výšin modlitieb k svojmu poslaniu, lenže už nie do Petrovho domu, ale do okolitých mestečiek a dedín.

Keď porovnáme týchto ľudí s ľuďmi dneška, zdá sa nám, že dnešní kresťania neprejavujú zvláštnu túžbu po kontakte s Kristom. Zostávajú síce veriacimi, pričom sa však domnievajú, že kresťanstvo im nemôže priniesť nič nové, lebo všetko dávno poznajú naspamäť ako sú únavné kázne, stále poučanie, celý rad morálnych predpisov, strnulé dogmy... Prítom si nahovárajú, že tisíce ľudí žijú dobre a čestne aj bez náboženstva a pýtajú sa: *Čo zmenilo kresťanstvo za dvetisíc rokov svojej existencie?* Omyl by bol tvrdiť, že ľudia netúžia mať potrebu Boha a náboženstva, ale namiesto tohto

kultu nastúpil iný kult, kult celebrit, športových, speváckych a umeleckých hviezd, vedcov, politikov... Ľudia dávajú do služieb falošných bohov a bôžikov svoje najlepšie sily a schopnosti, a keďže všetci majú v sebe vrodenu túžbu po nekonečne, keďže Boha nepoznajú, slúžia iným idolom a modlám.

Učenci ani netušili, akú veľkú pravdu vyslovili, keď povedali Ježišovi: *Všetci Ťa hľadajú*. Áno, hľadajú Ťa aj tí, ktorí to nevedia. Hladný sa domnieva, že hľadá chleba, a pritom túži po Bohu. Chorý si myslí, že mu chýba jedine zdravie, prítom jeho skutočnou chorobou je, že nemá Boha. Kto hľadá krásu, hľadá Boha, lebo iba on je dokonalá Krása. Kto pátra po pravde, opäť hľadá Boha, lebo iba on je jediná Pravda. A tí, čo sa usilujú o pokoj vo svete, tiež hľadajú Boha, lebo iba on je jediným Pokojom sveta i ľudského srdca.

Učenci v Petrovom dome pokladali Ježiša za reformátora, národného osloboditeľa a hrdinu, pričom museli prejsť kus kamenitej cesty vedúcej cez Getsemanskú záhradu a Kalváriu, aby v ňom spoznali Božieho Syna.

Istá riaditeľka školy, ktorá 25 rokov vychovávala svojich žiakov v ideológii ateizmu, bola v kúpeľoch na liečení po otrasnej smrti manžela. Bývala s istou matkou, ktorej na rakovinu zomrel jediný syn. Bola októbrová nedeľa. Po večeri sa matka, smútiaca za synom, obliekla. *Kam idete?* spýtala sa riaditeľka. Do kostola. *Vyrovnať sa s Božou vôľou pomocou modlitby.* To ste taká zaostalá? Ja sa idem vyrovnáť tancom... Uvidíme, ktorá z nás sa skôr vyrovná. Ani ja som nebola veriaca a dnes plačem len preto, lebo som syna vychovala ateisticky. Okradla som ho o najväčšiu hodnotu – o Boha. Boh sa však zmiloval. Pred smrťou sa môj syn stretol s Bohom a viem, že teraz je s ním. O dva týždne po odchode z kúpeľov, matka smútiaca za synom, dostala od riaditeľky list. Písala toto: *Vy ste odišli. Ale s vami neodišla odo mňa vaša viera a váš pokoj, ktorým ste žiarili. Priznávam sa, že som v tanci nenašla vyrovnanie. Podľa vášho príkladu som ho začala hľadať v chráme. Keď som počula prvú kázeň, mala som dojem, že ten kňaz kázal iba pre mňa. Neuveríte, čo sa stalo. Urobila som si životnú spoveď. Moja drahá, mne, prenasledovateľke Boha, Boh odpustil! Toto je obrovská radosť, a viem, že ju vlastniete aj vy. Nikdy ju nestratíte!*

Milióny ľudí sa stretli s Ježišom na ceste, ktorá vedie cez Getsemani a Golgotu, cez hriech a vnútornú prázdnotu, cez omrzenosť života a strach zo smrti. Každý musí ísť svojou cestou, aby ho našiel. Je to cesta ďaleká, až napokon duša príde k šťastnému poznaniu, ktoré často v slzách a šťastí šepkal svätý František: *Môj Boh – moje všetko!*

Aká je moja cesta k Bohu?

Jozefína Bakhita

**Ohnivé slnko vychádza;
kto by sa hrešiť nehanbil?
Keď Božie svetlo svedkom je,
kto by vo svetle hriešne žil?**

**Nech zaslepenosť konečne
ustúpi, lebo dlhý čas
z bezpečnej cesty k priepasti
podvodným klamom viedla nás.**

**To svetlo nech dá jasný deň,
nech nás od hriechu očistí;
hovorme všade pravdu len
a neutoňme v temnosti.**

**A tak nech prejde celý deň:
naša reč nech je nevinná,
nech ruky, oči čisté sú,
nech hriechy telo nešpinia.**

**Ten, čo vie všetko, z výšavy
pozerá na nás celý deň,
preniká skutky, myšlienky
od svitu až po nočný sen.**

**Sláva buď večná Otcovi,
jeho milému Synovi
i Duchu Tešiteľovi,
čo všetko v láske obnoví.
Amen.**

SLOVÁ OTCOV PÚŠTE

Istý starec ochorel a po mnoho dní nemohol nič jesť. Oslovil ho teda jeho žiak: „Ak rozkážeš, otče, upečiem ti koláč. Keď mu prisvedčil, upiekol ho. Mal však malú nádobku s medom a inú, podobnú nádobu s ľanovým olejom, a ten už zapáchal a nebol súci na nič, iba ak do lampy; i pomýlil sa brat a nalial ho do starcovho jedla, mysliac, že nalial med. Keď to starec ochutnal, nepovedal nič, lež mlčky zjedol. Keď mu však tretí raz dával, povedal mu: „Nemôžem už jesť, synu.“ On však ho chcel povzbudiť a povedal: „Pozri, otče, dobré sú, zjem i ja z nich.“ A keď ochutnal a zbadal, čo urobil, padol na tvár, hovoriac: „Beda mi, opát môj, zabil som ťa! Uvalil si na mňa ten hriech, lebo si nič nehovoril.“

Starec mu povedal: „Nesmúť preto, synu, lebo keby Boh chcel, aby som dobré jedol, bol by si nalial medu, a nie toho, čo si nalial.“

Kedykoľvek opát Makarius s bratmi z lásky stoloval, rozhodol sa v srdci, že koľko podaných kalichov vína vypije, toľko dní ani len vody nechutná. Keď mu teda bratia podávali víno, prijímal ho s radosťou, aby sa potom sužoval smädom. Keď sa to dozvedel jeho žiak, keď odhalil starcov úmysel, zaprisahával bratov, aby mu nedávali víno, lebo je mu to skôr na sužovanie ako za nápoj.

Istý cudzí pustovník prišiel k bratovi Silvánovi navrchu Sinaj. Keď videl, že bratia pracujú, povedal im: „Prečo pracujete pre jedlo, ktoré sa pomínie?“ Mária si totiž vybrala lepší podiel.“ Tu povedal starec svojmu žiakovi Zachariášovi: „Daj mu knihu, nech si číta, a pošli ho do chyže, v ktorej nie je nič na jedenie.“ Okolo deviatej hodiny pozeral cudzí pustovník na cestu, či ho starec nezavolá k jedlu. A keď prešla deviatá hodina, šiel za starcom a povedal: „Dnes vari bratia nič nejedia, otče?“ Keď mu starec povedal, že áno, odvetil mu brat: „Prečo ste ma nezavolali?“ Tumu povedal opát Silván: „Ty si duchovný človek a nepotrebuješ jesť; my však ako telesní potrebujeme pokrm, preto pracujeme; ty si si však vybral lepší podiel. Čítaš celý deň a nechceš prijať telesný pokrm.“ Keď to brat počul, začal ľutovať a hovoril: „Odpusť mi, otče.“ Tu mu odvetil Silván: „Teda uznávaš, že Mária sa nemôže obísť bez Marty a Marta má podiel na pochvale, akú dostala Mária.“

Opát Mojžiš povedal: „Pre štyri veci sa človeka zmocní vašeň: pre hojnosť jedla a nápoja, pre sýtosť spánkom, pre záhaľku a zábavu a pre pestrosť šiat.“

Metód Luky OFM „Slová otcov púšte“

Svetový deň modlitby a povedomia o obchodovaní s ľuďmi:

Tento deň slávime vo štvrtok – na deň spomienky na sv. Jozefínu Bakhitu.

Pobožnosť k Lurdskej Panne Márii:

V nedeľu 11. februára popoludní o 16:30 hod. budeme mať pobožnosť k Lurdskej Panne Márii. Prosím, prineste si sviece.

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za upratovanie kostola.

Prosím o upratovanie ďalšiu skupinu - čísla domov 325 – 352.

Popolcová streda:

O 10 dní – 14. februára budeme sláviť Popolcovú stredu.

Stretnutie rodičov prvoprijímajúcich detí:

Stretnutie bude na budúcu nedeľu 11. februára po druhej sv. omši.

Sväté omše v 5. týždni cezročného obdobia (B)

5. II. pondelok

----- sv. omša nebude, kňazská rekolekcia

6. II. utorok

17:00 Za Ľ Milana Dusíka a rodičov z oboch strán

7. II. streda

17:00 Sv. omša v Štefanovej

8. II. štvrtok

17:00 Za Ľ Františka Bednárika a rodičov

9. II. piatok

17:00 Za Ľ Jozefa a Antóniu Karlíkových, deti Rudolfa, Laca, Jozefa a Evu

10. II. sobota

08:00 Za Ľ Antona a Máriu Polákových a rodičov

11. II. nedeľa 6. Nedeľa cezročného obdobia (B)

08:00 Za Ľ Alojza Čaputu (1. mesiac od smrti)

Lektor: Polanská Bažiková

11:00 Za farníkov

Lektor: Kuric Kulifajová

16:30 Pobožnosť k Lurdskej Panne Márii

Liturgický kalendár

5. II. pondelok	sv. Agáta, panna a mučenica
6. II. utorok	sv. Pavol Miki a spoločníci, mučeníci
7. II. streda	bl. Pius IX., pápež
8. II. štvrtok	sv. Hieronym Emiliani, sv. Jozefína Bakhita, panna Lsp
9. II. piatok	sv. Apolónia, mučenica
10. II. sobota	sv. Školastika, panna Lsp .
11. II. nedeľa	Panna Márie Lurdskej

Slovo na dnes

Čítať celú Bibliu?

Tých zopár predchádzajúcich viet priamo z Písma - ako ukážka - by nás tiež mohlo zväbiť na jeho čítanie, však? Aká je to radosť, keď podobné vety nájdeme i sami pri jeho postupnom čítaní! Dajme však priamy priestor svojmu rozumu, aby sme mu v siedmich bodoch dôvodnili, prečo by mal kresťan čítať Sväté písmo aj dnes.

1. V prvom rade čítame Písmo preto, lebo je Bohom inšpirovaným, čiže vnuknutým Pánovým slovom, ako o tom hovorí aj svätý Pavol svojmu žiakovi Timotejovi: „Celé Písmo je Bohom vnuknuté a užitočné na poučanie, na usvedčovanie, na nápravu a na výchovu v spravodlivosti, aby bol Boží človek dokonalý a pripravený na každé dobré dielo" (2 Tím 3, 16 - 17). Ako radi počúvame našich múdro hovoriacich priateľov či priateľky! Alebo ako často opakujeme svojim deťom dobré rady! To, čo je múdre, je múdre, ale ak hovorí Boh, je to múdrosť nad múdrosť. Už len tento dôvod na čítanie Písma by nám celkom pokojne mohol stačiť.

2. Biblia je pravda. Dosvedčuje nám to priamo Ježiš: „Svätý Otče... Posväť ich pravdou; tvoje slovo je pravda"(fn 17,11.17). Čo sa pravdy týka, Biblia je tým najekologickejším čítaním na svete. Totiž dnes ani poriadne nevieme, prostredníctvom čoho sa do nás môžu infiltrovať rôzne pochybné názory a „izmy". Koľko falše víri okolo nás! A pritom Boh a jeho slovo sú číra Pravda.

3. Biblia nás privádza aj k vtelenej Pravde, k Ježišovi. Nehovorí nám o nejakej teoretickej pravde, ale o pravde z mäsa a kostí, ktoré na seba vzal a žil Boží Syn: „Ja som cesta, pravda a život. Nik nepríde k Otcovi, iba cezo mňa" (Jn 14, 6). Je jasné, že v Písme je veľa náuky a usmernení, ale jeho základným cieľom je, aby sme pochopili, ako môžeme vstúpiť do večného priateľstva s Bohom cez Bohočloveka, ktorý nás nikdy neoklamal a nikdy ani neoklamal.

Biblia tým, že je inšpirovaná Bohom, naším Stvoriteľom, dokáže sa dotknúť najhlbších hlbín nášho ja, veď sme každý osobne jeho stvorením. Ak dostaneme najnovší model i-phonu, musíme sa zoznámiť s jeho fungovaním. Ale ako čo najlepšie používať vlastnú existenciu, teda to, čo je nekonečne vzácnejšie ako každý mobil, nad tým neuvažujeme?! Je to práve Biblia, ktorá nás učí, ako „používať" svoj život správnym spôsobom. Vie preniknúť našou bytosťou lepšie ako laserový lúč: „Živé je Božie slovo preniká až po oddelenie duše od ducha a kĺbov od špiku a rozsudzuje myšlienky a úmysly srdca" (Hebr 4, 12). Áno, dobrý psychológ nám môže nesmierne pomôcť, ako správne pochopiť seba a lepšie žiť, ale na tú hĺbku, kam sa v nás dostane náš dobrý a milosrdný Boh, jednoducho nemá. A to je dosť dobrý dôvod na to, aby sme Bibliu konečne oprášili.

5. Božie slovo je sladké a vzácné. Sladšie ako nutela či vanilková zmrzlina. No nasýtiť našu dušu môže len Božie slovo. Labužnícky žalmista o ňom hovorí: „Aké sladké sú tvoje výroky môjmu podnebiu, mojím ústam sú sladšie ako med (Ž 119,103). Zároveň je Pánovo slovo drahocenné: „Lepší je pre mňa zákon tvojich úst ako tisícky v zlate a striebre" (Ž 119, 72), a preto „milujem tvoje predpisy viac ako zlato, viac ako najrýdzejšie zlato" (Ž 119, 127). Aby sme naživo videli nejaký slávny obraz, napríklad Monu Lisu, musíme ísť až do Paríža. Naproti tomu sladkosť a vzácnosť Biblie, ak ju chceme zakúsiť a tešiť sa z nej, máme rovno na svojom stole. Božie slovo nás vedie. Koľko mladých, ba i starších už poblúdilo. Práve Biblia nás učí, aby sme neboli ako ovce, ktoré zblúdili, lebo išli vlastnou cestou, ale aby sme šli tou správnou, Božou. Poskytuje nám sústavné vedenie, dôveryhodný kompas, ba i presné súradnice na orientáciu v živote. Lebo ona nie je len lampou pre

n naše nohy, ale výklad jej slov osvecuje, maličkým dáva chápatosť. Ak c chceme mať istú, praktickú a zároveň oslobodzujúcu navigáciu v živote, čítajme Bibliu a nebudeme nikdy sklamaní.

7. A napokon, napriek všetkým povzbudeniam sa nám jednoducho môže stať, že budeme mať pokušenie opustiť Ježiša, ktorý sa nám prihovára svojím slovom. No on sa aj teba osobne pýta: „Aj ty chceš odísť?" Odpovedzme mu so Šimonom Petrom: „Pane, a ku komu by sme išli? Ty máš slová večného života" (Jn 6,68).

Dôvodov na čítanie Písma by sme našli jedna radosť. No niekto by nám mohol namietať, že on Písmo čítať nemusí, stačí, keď číta dostupnú duchovnú literatúru. Áno, aj tá je potrebná a podnetná. No v istom momente života už nemusí stačiť. Lebo sa opiera o ľudské mienky a aj ten najvychytenejší duchovný autor nám chtiac-nechtiac aspoň čiastočne prezentuje svoju vlastnú cestu. Akoby nám Písmo predžul, aby nám bolo ľahšie stráviteľné. My však potrebujeme stáť na vlastných nohách!

A na to všetko, náboženská literatúra môže niekedy byť ako posekanie v cukrárni: čítame samé duchovné povzbudenie, až kým si nepokážime žalúdok, a realita, často veľmi drsná stránka života, s ktorou sa musíme každodenne konfrontovať, nám pri ich čítaní ujde. Čo to s nami urobí, na to netreba veľkú fantáziu. Biblia nám predstavuje Božie poslanstvo dokonale vtelené do našej ľudskosti. A tak ako pokánie, že sme sa doteraz Biblie báli, ako aj na potešenie z jej sily, si môžeme prečítať zopár strof žalmu 119, ktorého každý verš je o Pánovom slove.

Dagmar Kralová „Skús to Bibliu"

Sú duchovné dary len pre zasvätených

Môžem duchovné dary získať aj ja, alebo sú len pre zasvätených ľudí? Ako sa k nim dostanem?

Svätý Pavol v Liste Korintňanom píše, aby sme sa usilovali o lásku a dychtili po duchovných daroch. Myslím, že to je veľmi pekná odpoveď. Máme mať otvorené srdcia, lebo aj my môžeme patriť k tým, ktorí získajú duchovné dary. Svätý Cyril Jeruzalemský povedal: „Všetci prijímajú jedného Ducha, no skúsenosť sa líši podľa dispozícií." Znamená to, že nie všetci sme otvorení pre rovnaké duchovné dary, ale každý máme vlastnú dispozíciu toho, čo môžeme prijať do svojich životov a srdc. Podľa sv. Cyrila neexistuje žiaden pokus, aby sa charizmy obmedzili na biskupov, kňazov a diakonov. A ako dodáva, „skúsenosť pustovníkov, panien, a čo je podstatnejšie všetkých laikov pozýva byť svedkami moci Ducha v charizmách." Znamená to, že každý človek, ktorý je otvorený pre pôsobenie Ducha, má v sebe priestor, aby cez neho Duch Svätý konal, aby duchovné dary prinášali ovocie. Svätý Pavol v Liste Korintňanom, z ktorého som citoval na začiatku, píše, že tieto duchovné dary majú určenie. Nie sú dané len tak, aby nimi človek disponoval a mohol sa pochváliť, že má taký a onaký duchovný dar, ale sú určené na budovanie Cirkvi. A to je určitá zodpovednosť, ktorú nesieme, aby sme duchovné dary, ktoré máme, využívali pre dobro celej Cirkvi, pre celú rodinu.

Pápežský kazateľ, teraz už kardinál Raniero Cantalamessa, povedal: „Duch Kristov, ktorý charakterizuje Novú zmluvu, nie je v prvom rade vonkajším prejavom nejakej divotvornej a charizmatickej moci, ale je základom nového života. Ak v nás duchovné dary pôsobia, premieňajú nás do nového života. Nie som len jeden z miliardy ľudí a nenachádzam sa v nejakej sivej zóne, ale som ten, ktorého Duch Svätý pozýva do spolupráce v Cirkvi. Cez duchovné dary sa má obnoviť srdce nevesty, nielen jej výbava." Potrebujeme teda

spolupracovať s Duchom Svätým tak, aby nastala vnútorná premena, to je veľmi dôležité.

V Katechizme Katolíckej cirkvi je bod 800, ktorý hovorí, že „charizmy má vďačne prijímať nielen ten, kto ich dostáva, ale aj všetci členovia Cirkvi.“ Znamená to, že ak máme duchovné dary obohacujú nielen náš vlastný život. Majú omnoho širší dosah. Podľa toho, ako ich používame, môžeme ľudí buď obohatiť, alebo ochudobniť. Chcem vás všetkých pozvať, aby ste sa nebáli byť otvorení pre Ducha Svätého, aby sme sa spoločne nebáli byť tými, čo dychtia po duchovných daroch. Samozrejme, treba sa vyvarovať pýchy a vystatovania, nesmieme sa povyšovať nad iných, pretože také správanie by bolo zneužitím Božieho daru. Nebojme sa, ale buďme múdri, aby sme vedeli rozlišovať.

Ján Buc „A teraz čo“ II.

Na minútku

Akýkoľvek deň

„Mama, pozri,“ zvolala sedemročná Marta.

„Áno, áno,“ zašepkala nervózne žena, pričom myslela na množstvo vecí, ktoré ju ešte čakali.

Potom nasledovala večera, televízia, kúpeľ, niekoľko telefonátov a čas ísť spať.

„Poďme, poďme, Marta, už je čas zaľahnúť do postieľky.“ Marta sa rozbehla po schodoch. Na smrť unavená mama ju stihla ešte pobozkať, pomodliť sa s ňou a napraviť jej prikrývku.

„Mama, zabudla som ti niečo dať.“

„Dáš mi to zajtra,“ povedala mama a potriasla hlavou.

„Ale zajtra ráno nebudeš mať čas,“ zvolala Marta.

„Nájdem si ho, neboj sa,“ povedala mama tak trochu v sebaobrane.

„Dobrá noc,“ dodala a rozhodne zatvorila dvere.

No nepodarilo sa jej zabudnúť na sklamané Martine oči.

Vrátila sa tichučko do Martinej izby. Všimla si, že v jednej ruke zviaza kusy papiera.

Ticho sa priblížila, otvorila Martinu rúčku. Dievčatko roztrhlo na mnoho kúskov veľké červené srdce s vlastnou básňou Prečo mám rada svoju mamu. Matka starostlivo pozbierala všetky kúsky a usilovala sa zložiť srdce.

Potom prečítala, čo Marta napísala: „Prečo mám rada svoju mamu. Aj keď stále robíš a máš urobiť toľko vecí, vždy si nájdeš trochu času zahrat' sa.

Mama, mám ťa rada, lebo pre teba som najdôležitejšou časťou dňa.“

Tieto slová sa dotkli priamo jej srdca. O desať minút sa vrátila do izby svojho dievčatka s dvoma šálčkami čokolády a dvoma kúskami

torty na tácke. Nežne pohladila buclatú tváričku dievčatka.

„Čo sa stalo?“ spýtalo sa dievčatko prekvapené touto nočnou návštevou.

„Je to pre teba, lebo ty si najdôležitejšou časťou môjho dňa.“

Dievča sa usmialo, vypilo polovičku čokolády a zaspalo.

Kto je najdôležitejšou časťou tvojho dňa?

Bruo Ferrero „Život je všetko čo máme“

Zamyslenia

Rozširovanie srdca

Tak ako sa učíme študovať študovaním, hovoriť hovorením, behať behaním a pracovať prácou, tak sa učíme milovať Boha a človeka milovaním. Kto si vyberá inú cestu, blúdi.

Sv. František Saleský

Ak sa chce človek skutočne rozvíjať ako človek, nemôže zanedbať rozširovanie srdca alebo srdcový „strečing“: tak by sa možno v prenesenom zmysle slova dalo nazvať praktizovanie cnosti milosrdenstva. Zámerne tu hovorím o cnosti, lebo to slovo samo osebe vyjadruje, že nejde iba o dar spadnutý z neba či o náhodnú skúsenosť alebo chvíľkové vypätie vôle, ale o čosi sústavné, o dobrý zvyk, ktorý sa dostane do krvi.

Milovať, byť milosrdný, odpúšťať - na to všetko nutne potrebujeme Božiu milosť, ale tiež príležitosti, ktoré nás nútia rozšíriť srdce. A že potrebujeme milosť, to netreba príliš dokazovať. Kto tomu neverí, nech len chvíľu počká: určite prežije situáciu alebo vzťah, v ktorom narazí na vlastný strop; jednoducho nebude mať silu sám od seba ďalej milovať, byť milosrdný. V takej chvíli treba ísť pod kríž a začať vierou akoby prečerpávať milosrdenstvo z Kristovho srdca do svojho srdca. Samozrejme, ide iba o obrazné vyjadrenie, lebo Duch Svätý, ktorý je láska sama, je už vyliaty do našich srdc, netreba ho odnikiaľ priťahovať. Potrebuje iba priestor, aby mohol zahriať a rozšíriť naše scvrknuté srdce, aby našim srdcom skutočne miloval.

Fyzický sval potrebuje na rast a dobré fungovanie nielen živiny, ale tiež primeranú námahu. Podobne je to s ľudským srdcom: aby sa naučilo milovať, potrebuje samo prijať lásku, ale i primeranú námahu, niečo ako strečing alebo dvíhanie činiek. Inými slovami, z času na čas mu prospieva stýkať sa s ľuďmi, ktorých nie je ľahké mať rád.

Pravda totiž je, že milovať sa človek učí milovaním, odpúšťať odpúšťaním a milosrdenstvu tým, že preukazuje milosrdenstvo, že nedá voľný priebeh svojmu sebecktu alebo takzvanému spravodlivému hnevu.

Kateřina Lachmanová „O milosrdenstve“

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšie Trojice
vo Vištuku